

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 4. septembra 2014*

„Ničnostna tožba — Zunanje delovanje Evropske unije — Mednarodni sporazumi — Varstvo sorodnih pravic RTV organizacij — Pogajanja o konvenciji Sveta Evrope — Sklep Sveta in predstavnikov vlad držav članic o odobritvi sodelovanja Unije in držav članic v pogajanjih — Člen 3(2) PDEU — Izključna zunanja pristojnost Unije“

V zadevi C-114/12,

zaradi ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU, vložene 1. marca 2012,

Evropska komisija, ki jo zastopajo F. Castillo de la Torre, P. Hetsch, L. Gussetti in J. Samnadda, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki ga zastopata R. Passos in D. Warin, agenta,

intervenient,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo H. Legal, J.-P. Hix, F. Florindo Gijón in M. Balta, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Češke republike, ki jo zastopajo M. Smolek, E. Ruffer, D. Hadroušek in J. Králová, agenti,

Zvezne republike Nemčije, ki jo zastopajo T. Henze, B. Beutler in N. Graf Vitzthum, agenti,

Kraljevine Nizozemske, ki jo zastopata C. Wissels in J. Langer, agenta,

Republike Poljske, ki so jo sprva zastopali M. Szpunar, B. Majczyna, M. Drwięcki in E. Gromnicka, nato pa zadnji trije, agenti,

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga zastopa C. Murrell, agentka, skupaj z R. Palmerjem, barrister,

intervenienti,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, K. Lenaerts (poročevalec), podpredsednik, R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund in J. L. da Cruz Vilaça, predsedniki senatov, A. Rosas, J. Malenovský, sodnika, A. Prechal, sodnica, E. Jarašiūnas, C. Vajda in S. Rodin, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 24. septembra 2013,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 3. aprila 2014

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Evropska komisija s tožbo predlaga, naj se Sklep Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 19. decembra 2011 o sodelovanju Evropske unije in njenih držav članic pri pogajanjih o Konvenciji Sveta Evrope o zaščiti pravic radiodifuznih organizacij (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) razglasi za ničen.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

- 2 Mednarodna konvencija za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, sklenjena v Rimu 26. oktobra 1961 (v nadaljevanju: Rimska konvencija), je s členom 13 prvič na mednarodni ravni uvedla avtorskim sorodne pravice za RTV organizacije v zvezi s snemanjem njihovih oddaj. V tej konvenciji, pri kateri Evropska unija ni pogodbenica, je v členu 1 določeno tudi načelo, ki je povzeto v poznejših konvencijah s področja sorodnih pravic, v skladu s katerim varstvo, priznано imetnikom teh pravic, ne vpliva na pravico, ki jo ima avtor lahko nad delom, ki se prenaša v oddaji, ki jo posnamejo proizvajalci diskov ali jo izvajajo izvajalci.
- 3 Tudi Sporazum o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine, ki je Priloga 1 C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), podpisanemu v Marakešu 15. aprila 1994 in potrjenemu s Sklepom Sveta 94/800/ES z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80), v členu 14(3), (5) in (6) ureja sorodne pravice RTV organizacij. Tako kot Rimska konvencija se nanaša izključno na klasično radiodifuzijo na brezžičen način.
- 4 Pogodba Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (SOIL) o avtorski pravici in Pogodba SOIL o izvedbah in fonogramih, ki sta bili sprejeti 20. decembra 1996 v Ženevi in v imenu Evropske skupnosti potrjeni s Sklepom Sveta 2000/278/ES z dne 16. marca 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 33, str. 208), krepi pravice avtorjev, proizvajalcev fonogramov in izvajalcev v okviru novih digitalnih tehnologij, ne pa pravic RTV organizacij.

Pravo Unije

Direktiva 92/100/EGS, ki je bila kodificirana z Direktivo 2006/115/ES

- 5 Direktiva Sveta 92/100/EGS z dne 19. novembra 1992 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 120) je v pravu Unije prvič uredila sorodne pravice RTV organizacij. Ta direktiva je bila kodificirana in razveljavljena z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2006/115/ES z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine (UL L 376, str. 28).
- 6 Člen 7 Direktive 2006/115, naslovljen „Pravica do snemanja“, v odstavkih 2 in 3 določa:
- „2. Države članice za RTV organizacije predvidijo izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo snemanje svojih oddaj, če se te prenašajo po žici ali po zraku, vključno preko kabla ali satelita.
3. Kabelski distributer nima pravice iz odstavka 2, če zgolj opravi kabelsko retransmisijo oddaj RTV organizacij.“
- 7 Člen 8 te direktive, naslovljen „Oddajanje in priobčitev javnosti“, v odstavku 3 določa:
- „Države članice za RTV organizacije predvidijo izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo retransmisijo svojih oddaj na brezžični način, pa tudi priobčitev svojih oddaj javnosti, če do te priobčitve pride na javno dostopnih krajih ob plačilu vstopnine.“
- 8 Člen 9 iste direktive, naslovljen „Pravica distribuiranja“, določa:
- „1. Države članice predvidijo izključno pravico do dajanja na voljo javnosti predmetov iz točk (a) do (d), vključno z njihovimi kopijami, s prodajo ali kako drugače, v nadaljnjem besedilu ‚pravica distribuiranja‘ za:
- [...]
- (d) RTV organizacije za posnetke njihovih oddaj, kot je določeno v členu 7(2).
2. Pravica distribuiranja v zvezi s predmetom iz odstavka 1 se v Skupnosti ne izčrpa, razen če prva prodaja tega predmeta v Skupnosti izvrši s strani imetnika pravic ali z njegovim privoljenjem.
3. Pravica distribuiranja ne vpliva na posamezne določbe Poglavja I, še posebej člena 1(2).
4. Pravica distribuiranja se lahko prenaša, dodeli ali je predmet pogodbenih licenc.“
- 9 V členu 10 Direktive 2006/115 so opredeljeni primeri, v katerih lahko države članice določijo omejitve različnih pravic.
- 10 V skladu s členom 12 omenjene direktive se „[v]arstvo avtorski sorodnih pravic po tej direktivi [...] ne dotika in nikakor ne vpliva na varstvo avtorske pravice“.

Direktiva 93/83/EGS

- 11 Sorodne pravice RTV organizacij so urejene tudi v Direktivi Sveta 93/83/EGS z dne 27. septembra 1993 o uskladitvi določenih pravil o avtorski in sorodnih pravicah v zvezi s satelitskim radiodifuznim oddajanjem in kabelsko retransmisijo (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 134).
- 12 Člen 1 navedene direktive, naslovljen „Opredelitve“, v odstavku 2(a) določa:
- „Za namen te direktive izraz ‚priobčitev javnosti po satelitu‘ pomeni dejanje pod nadzorom in odgovornostjo RTV organizacije, s katerimi pošlje signale kot nosilce programa, ki so namenjeni javnemu sprejemu, v neprekinjeno komunikacijsko verigo, ki vodi k satelitu in nazaj na zemljo.“
- 13 Člen 4(1) iste direktive se v zvezi z varstvom sorodnih pravic RTV organizacij, kar zadeva priobčitev javnosti po satelitu, sklicuje na upoštevne določbe Direktive 92/100, ki je bila pozneje kodificirana in razveljavljena z Direktivo 2006/115. Omenjeni člen 4 v odstavku 2 za namene odstavka 1 natančneje določa, da izraz „oddajanje na brezžični način“, ki je uporabljen v zadnjenavedeni direktivi, zajema tudi priobčitev javnosti po satelitu.
- 14 V členu 5 Direktive 93/83 je določeno, da „[v]arstvo avtorski sorodnih pravic po tej direktivi ne vpliva in nikakor ne sme vplivati na varstvo avtorskih pravic“.

Direktiva 2001/29/ES

- 15 Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) ureja tudi sorodne pravice RTV organizacij.
- 16 Člen 2 te direktive, naslovljen „Pravica reproduciranja“, določa:
- „Države članice predvidijo za spodaj naštetih izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo, neposredno ali posredno, začasno ali stalno, reproduciranje na vsak način in v vsaki obliki, v celoti ali deloma:
- [...]
- (e) RTV organizacijam za posnetke njihovih oddaj ne glede na to, ali oddajajo po žici ali po radijskih valovih, vključno s kablom ali satelitom.“
- 17 V členu 3 navedene direktive, naslovljenem „Pravica priobčitve del javnosti in pravica do dajanja na voljo javnosti predmetov sorodnih pravic“, je določeno:
- „1. Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.
2. Države članice predvidijo za spodaj naštetih izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo vsakršno obliko dajanja na voljo njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način tako, da imajo pripadniki javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami:
- [...]
- (d) RTV organizacijam za posnetke njihovih oddaj ne glede na to, ali oddajajo po žici ali po radijskih valovih, vključno s kablom ali satelitom.

3. Pravice iz odstavka 1 in 2 se ne izčrpajo z nobenim dejanjem priobčitve javnosti oziroma dajanja na voljo javnosti, kot ju določa ta člen.“

18 V členu 5 iste direktive so opredeljeni primeri, v katerih lahko države članice določijo izjeme in omejitve, kar zadeva pravico do reproduciranja.

19 V členu 6 Direktive 2001/29 so urejene „[o]bveznosti glede tehničnih ukrepov“.

20 V členu 7 te direktive so urejene „[o]bveznosti v zvezi s podatki za upravljanje s pravicami“.

21 Člen 8 iste direktive z naslovom „Sankcije in pravna sredstva“ določa:

„1. Države članice predvidijo ustrezne sankcije in pravna sredstva v zvezi s kršitvami pravic in obveznosti, ki jih določa ta direktiva, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se ta sankcije in pravna sredstva uporabljajo. Takšne sankcije so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da lahko imetniki pravic, katerih interesi so prizadeti s kršitvijo na njenem območju, vložijo odškodninsko tožbo in/ali zahtevajo sodno odredbo ter, kjer je to potrebno, zaplembo gradiva, ki je predmet kršitve, pa tudi naprav, izdelkov ali komponent iz člena 6(2).

3. Države članice zagotovijo, da imetniki pravic lahko zahtevajo sodno odredbo proti posrednikom, katerih storitve uporabljata tretja stranka in s tem krši avtorske ali sorodne pravice.“

Direktiva 2004/48/ES

22 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32) v členu 1 določa, da se „nanaša na ukrepe, postopke in pravna sredstva, ki so potrebna za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine“.

23 V skladu s členom 2(3)(c) te direktive zadnja ne vpliva na „nacionalne določbe držav članic v zvezi s kazenskimi postopki ali kaznimi v zvezi s kršitvami pravic intelektualne lastnine“.

Direktiva 2006/116/ES

24 Direktiva 2006/116/ES Evropskega parlamenta in Sveta dne 12. decembra 2006 o trajanju varstva avtorske pravice in določenih sorodnih pravic (UL L 372, str. 12), s katero je bila kodificirana in razveljavljena Direktiva Sveta 93/98/EGS z dne 29. oktobra 1993 o uskladitvi trajanja varstva avtorske pravice in določenih sorodnih pravic (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 141), v členu 3(4) določa:

„Pravice RTV organizacij trajajo 50 let od prvega radiodifuznega oddajanja ne glede na to, ali to oddajanje poteka po žici ali po radijskih valovih, vključno s kablom ali satelitom.“

Dejansko stanje

Pogajanja o konvenciji Sveta Evrope o varstvu sorodnih pravic RTV organizacij

25 Svet Evrope je 11. septembra 2002 sprejel Priporočilo Rec(2002)7 o ukrepih za okrepitev varstva sorodnih pravic RTV organizacij (v nadaljevanju: priporočilo iz leta 2002).

- 26 Odbor ministrov Sveta Evrope je s sklepom z dne 20. februarja 2008 usmerjevalnemu odboru za medije in nove komunikacijske storitve naložil, da oceni možnosti za okrepitev teh pravic. *Ad hoc* skupina za oceno stanja na področju varstva sorodnih pravic RTV organizacij je 25. septembra 2008 pripravila memorandum o mogoči konvenciji Sveta Evrope glede tega varstva (v nadaljevanju: memorandum iz leta 2008).
- 27 Omenjeni memorandum vsebuje prilogo z naslovom „Seznam mogočih vprašanj, ki jih je treba preučiti pri pripravi novega pravnega instrumenta“ s to vsebino:

„I. Uvodne in splošne določbe

- Razmerje do drugih konvencij in pogodb
  - Obstoječe obveznosti
  - Prihodnje obveznosti
- Razmerje do varstva avtorske pravice ali sorodnih pravic na oddajah
- Opredelitev pojmov
- Navezne okoliščine
- Nacionalna obravnava

II. Obseg varstva

- Pravica do snemanja
- Pravica do reproduciranja
- Pravica do retransmisije
- Pravica do dajanja na voljo javnosti
- Pravica do javne priobčitve
- Pravica do distribucije
- Varstvo signalov, ki nosijo programe, pred njihovim oddajanjem
- Omejitve in izjeme
- Obdobje varstva
- Obveznosti glede tehničnih ukrepov
- Obveznosti v zvezi s podatki za upravljanje s pravicami
- Spoštovanje pravic

III. Končne določbe“.

- 28 Ob upoštevanju memoranduma iz leta 2008 se je usmerjevalni odbor za medije in nove komunikacijske storitve 27. maja 2009 odločil, da potrdi mandat *ad hoc* svetovalne skupine za varstvo sorodnih pravic RTV organizacij, in nato na sestanku, ki je potekal od 20. do 23. oktobra 2009, sklenil, da nadaljuje delo v zvezi s pripravo konvencije Sveta Evrope glede tega varstva.
- 29 Pred ustanovitvijo te skupine je 28. in 29. januarja 2010 potekal tudi posvetovalni sestanek za pripravo prihodnjega dela te skupine. Na tem sestanku je bilo sprejeto poročilo (v nadaljevanju: poročilo iz leta 2010).

Izpodbijani sklep

- 30 Komisija je 9. februarja 2011 Svetu Evropske unije predložila priporočilo za sklep Sveta o odobritvi njenega sodelovanja pri pogajanjih o prihodnji konvenciji Sveta Evrope s področja varstva sorodnih pravic RTV organizacij.
- 31 Svet in predstavniki vlad držav članic, ki so se sestali v njegovem okviru, so 19. decembra 2011 sprejeli izpodbijani sklep, ki je bil Komisiji sporočen 21. decembra 2011.
- 32 V izpodbijanem sklepu je navedeno:

„Svet [...] in predstavniki vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta so,

ob upoštevanju [Pogodbe DEU] in zlasti njenega člena 218(3) in (4),

ob upoštevanju priporočila [...] Komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Komisijo bi bilo treba pooblastiti, naj v imenu Unije sodeluje pri pogajanjih o Konvenciji Sveta Evrope o zaščiti pravic radiodifuznih organizacij, in sicer v zvezi z zadevami, ki spadajo v pristojnost Unije in za katere je Unija sprejela pravila.
- (2) Države članice bi morale v svojem imenu sodelovati v pogajanjih le v kolikor zadeve, o katerih se pogaja, spadajo v njihovo pristojnost. Za zagotovitev enotnega zunanega zastopanja Unije, bi morale države članice in Komisija med pogajanja tesno sodelovati,

sprejeli naslednji sklep:

Člen 1

1. Komisija je pooblaščenca, da sodeluje pri pogajanjih o Konvenciji Sveta Evrope za zaščito pravic radiodifuznih organizacij ter se v imenu Unije pogaja o zadevah, ki spadajo v pristojnost Unije in v zvezi s katerimi je Unija sprejela pravila, in sicer v posvetovanju z Delovno skupino za intelektualno lastnino (avtorske pravice) (v nadaljnjem besedilu: posebni odbor).
2. Komisija vodi zadevna pogajanja v skladu s pogajalskimi smernicami iz Priloge k temu sklepu in/ali sprejetimi stališči Unije, o katerih se je posebej za namen teh pogajanj dogovoril posebni odbor.
3. Predsedstvo v celoti sodeluje pri pogajanjih ter se v imenu držav članic pogaja o zadevah, ki spadajo v pristojnost držav članic, in sicer na podlagi predhodno dogovorjenega skupnega stališča. Če dogovora o skupnem stališču ni mogoče doseči, imajo države članice pravico, da o zadevnem vprašanju govorijo in glasujejo samostojno, ne da bi to vplivalo na odstavek 4.

4. Komisija in države članice med pogajanjem tesno sodelujejo, da bi bilo mednarodno zastopanje Unije in njenih držav članic enotno.
5. Komisija in/ali predsedstvo zagotovi, da se državam članicam pravočasno posredujejo vsi dokumenti, povezani s pogajanjem. Svetu in/ali posebnemu odboru na odprt in pregleden način poročata o izidu pogajanj pred vsakim pogajalskim krogom in po njem ter po potrebi o morebitnih težavah pri pogajanjih.

Člen 2

Ta sklep je naslovljen na Komisijo.“

- 33 V Prilogi k izpodbijanemu sklepu so določene pogajalske smernice, v skladu s katerimi velja:
- „1. Komisija zagotovi, da osnutek sporazuma o zaščiti pravic radiodifuznih organizacij, ki ga predlaga Svet Evrope, vsebuje ustrezne določbe, na podlagi katerih [...] [U]nija lahko postane njegova pogodbenica.
  2. Komisija pri vodenju pogajanj zagotovi, da bodo načrtovane določbe v skladu z Direktivo 2006/115 [...], Direktivo 2006/116 [...], Direktivo 93/83 [...] in Direktivo 2001/29 [...] ter obveznostmi, ki so jih [...] [U]nija in njene države članice prevzele s Sporazumom o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine pod okriljem STO.
  3. Te pogajalske smernice se lahko prilagodijo glede na napredek, dosežen med pogajanjem.“
- 34 V skladu z izjavo v zvezi s sprejetjem izpodbijanega sklepa je Komisija ves čas postopka, ki je privedel do sprejetja tega sklepa, zatrijevala izključno pristojnost Unije na tem področju in nasprotovala temu, da bi Svet in predstavniki vlad držav članic sprejeli „hibridni akt“.

Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

- 35 Komisija Sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep razglasi za ničen in Svetu naloži plačilo stroškov.
- 36 Svet predlaga zavrnitev tožbe in naložitev plačila stroškov Komisiji.
- 37 S sklepom predsednika Sodišča z dne 14. avgusta 2012 je bila Češki republiki, Zvezni republiki Nemčiji, Kraljevini Nizozemski, Republiki Poljski in Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska dovoljena intervencija v podporo predlogom Sveta, Evropskemu parlamentu pa je bila dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije.

Tožba

Dopustnost

- 38 Brez formalnega uveljavljanja ugovora nedopustnosti Svet ob podpori Zvezne republike Nemčije in Kraljevine Nizozemske Sodišču predlaga, naj preuči, ali je Sodišče v skladu s členom 263 PDEU pristojno za odločanje o tožbi v delu, v katerem se nanaša na sklep, ki so ga sprejeli predstavniki držav članic kot predstavniki svojih vlad, in ne kot člani Sveta.

- 39 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti ničnostna tožba na voljo zoper vse ukrepe, ki jih sprejemajo institucije in ki povzročajo pravne učinke, ne glede na njihovo pravno naravo ali obliko (sodba Komisija/Svet, imenovana „AETR“, 22/70, EU:C:1971:32, točka 42, ter sodbi Parlament/Svet in Komisija, C-181/91 in C-248/91, EU:C:1993:271, točka 13, in Komisija/Svet, C-27/04, EU:C:2004:436, točka 44).
- 40 V obravnavani zadevi je bil izpodbijani sklep, ki ima pravne učinke v odnosih med Unijo in njenimi državami članicami ter institucijami Unije, sprejet na podlagi člena 218(3) in (4) PDEU.
- 41 Poleg tega izpodbijani sklep vsebuje pooblastilo za pogajanje Komisije po eni strani ter pooblastilo za pogajanje držav članic in predsedstva Sveta po drugi, iz česar nujno izhaja, da je Svet sodeloval pri dodelitvi obeh pooblastil. Zato je tožba zoper izpodbijani sklep v celoti dopustna.

Utemeljenost

- 42 Komisija v utemeljitev tožbe navaja štiri razloge.
- 43 Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 2(2) in 3(2) PDEU. V preostalih treh tožbenih razlogih, ki se uveljavljajo ne glede na to, ali je pristojnost Unije v tem primeru izključna ali deljena, se zatrjuje kršitev postopkov in pogojev za odobritev pogajanj Unije o mednarodnih sporazumih (drugi tožbeni razlog), kršitev pravil o glasovanju v Svetu, določenih v členu 218(8) PDEU (tretji tožbeni razlog), ter nespoštovanje ciljev, opredeljenih v PDEU in PEU, in nespoštovanje načela lojalnega sodelovanja iz člena 13 PEU (četrti tožbeni razlog).

Prvi tožbeni razlog

– Trditve strank

- 44 V prvem tožbenem razlogu Komisija ob podpori Parlamenta trdi, da ima v skladu s sodno prakso od sodbe AETR (EU:C:1971:32) dalje, ki je danes uzakonjena v členu 3(2) PDEU, Unija izključno zunanjo pristojnost, kadar – kot v tem primeru – mednarodne zaveze vsaj pretežno spadajo na področje uporabe skupnih pravil, ki jih je Unija sprejela.
- 45 Prvič, Komisija in Parlament trdita, da bodo pogajanja v okviru Sveta Evrope o varstvu sorodnih pravic RTV organizacij temeljila zlasti na pravnem redu Unije na tem področju. Iz pregleda različnih elementov iz priloge k memorandumu iz leta 2008 so razvidni razlogi, iz katerih lahko ta pogajanja vplivajo na skupna pravila Unije na omenjenem področju, tudi kadar se bodo osredotočala na elemente, za katere je v memorandumu predvideno, da presegajo ta pravni red.
- 46 Komisija zaključuje, da mora imeti Unija v primeru, da skupek pravic, postopoma uveljavljen v pravu Unije, doseže – kot v tem primeru – visoko stopnjo in da se želi s predvidenim mednarodnim sporazumom utrditi in kvečjemu nekoliko izboljšati varstvo zadevnih imetnikov glede marginalnih vidikov, ki še niso zajeti v tem pravu, izključno pristojnost.
- 47 Drugič, Komisija, ki jo v tej točki podpira Parlament, trdi, da je Unija zaradi zagotovitve dobrega delovanja notranjega trga sprejela skupek doslednih pravil in tako presegla zgolj minimalne določbe, ki urejajo sorodne pravice RTV organizacij. Okoliščina, da ta ureditev ne pomeni popolne uskladitve in državam članicam dopušča urejanje določenih vidikov tega področja, naj ne bi nasprotovala izključni pristojnosti Unije na tem področju.

- 48 Tretjič, Komisija trdi, da spadajo sorodne pravice RTV organizacij, tako kot so urejene v pravu Unije, v skupek doslednih in uravnoteženih pravil s področja intelektualne lastnine, katerega namen je ohraniti enotnost pravnega reda Unije na tem področju. V teh okoliščinah in ob upoštevanju tesne povezave med pravicami in dejavnostmi RTV organizacij ter pravicami in dejavnostmi imetnikov pravic intelektualne lastnine naj bi vsaka sprememba pravic enih ali drugih vplivala na razlago in uporabo celotne pravne ureditve Unije.
- 49 Svet, ki ga podpirajo Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska in Združeno kraljestvo, trdi, da spada prihodnja konvencija Sveta Evrope na področje deljenih pristojnosti med Unijo in njenimi državami članicami, in sicer na področje notranjega trga, ki zajema varstvo intelektualne lastnine. Zato bi morale biti tako Unija kot države članice ob tesnem sodelovanju v vseh fazah postopka vključene v prihodnja pogajanja, da bi zagotovile enotnost zunanjega zastopanja Unije. Ravno to naj bi bil cilj izpodbijanega sklepa.
- 50 Svet in navedene države članice trdijo, da dejstvo, da del predvidenega mednarodnega sporazuma, čeprav velik, spada na področje, ki je urejeno s skupnimi pravili Unije, ne zadošča za sklep o izključni pristojnosti Unije za pogajanja o tem sporazumu. Tak sklep bi bil mogoč le, če bi natančna in konkretna analiza narave in vsebine zadevnih pravil Unije ter odnosa med temi pravili in predvidenim sporazumom pokazala, da lahko ta sporazum vpliva na navedena pravila ali spremeni področje njihove uporabe.
- 51 Te stranke trdijo tudi, da je treba zadnji del stavka člena 3(2) PDEU brati v povezavi s protokolom (št. 25) o izvajanju deljenih pristojnosti, ki je priložen k PEU in PDEU.
- 52 Svet, Kraljevina Nizozemska in Združeno kraljestvo dodajajo, da so se podpisnice Lizbonske pogodbe v zadnjem delu stavku člena 3(2) PDEU sporazumele o uzakonitvi sodne prakse od sodbe AETR (EU:C:1971:32) dalje, kot je bila pojasnjena v mnenju 1/03 (EU:C:2006:81), in s tem zavrnilo določitev merila „področja, ki je pretežno že zajeto s pravili Unije“, ki ga je Sodišče med drugim uporabilo v svojem mnenju 2/91 (EU:C:1993:106) in v sodbi Komisija/Danska (C-467/98, EU:C:2002:625).
- 53 Ob upoštevanju teh splošnih ugotovitev Svet, Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska in Združeno kraljestvo prerekajo, da bi imela Unija v obravnavani zadevi izključno pristojnost.
- 54 V zvezi s tem na prvem mestu trdijo, da lahko prihodnja konvencija Sveta Evrope preseže obstoječo pravno ureditev Unije v treh elementih.
- 55 Prvič, ta prihodnja konvencija bi lahko RTV organizacijam priznala izključno pravico glede priobčitve njihovih oddaj javnosti na javno dostopnih krajih brez plačila vstopnine, čeprav taka izključna pravica zadevnih organizacij v pravu Unije ni določena.
- 56 Drugič, ta konvencija bi lahko urejala varstvo signalov pred njihovim oddajanjem v javnost (v nadaljevanju: signali pred oddajanjem), čeprav tako varstvo ni predmet nobene določbe prava Unije. Pravice avtorjev na njihovih delih, ki so priznane v pravni ureditvi Unije, naj namreč ne bi zajemale pravic RTV organizacij na teh signalih.
- 57 Tretjič, pogajanja o prihodnji konvenciji Sveta Evrope bi lahko zadevala tudi uvedbo kazenskih ukrepov zaradi zagotovitve spoštovanja zadevnih pravic, čeprav taki ukrepi niso zajeti s skupnimi pravili Unije.
- 58 Republika Poljska dodaja, da je mogoče tudi, da bo prihodnja konvencija vsebovala širšo opredelitev pojma „RTV organizacija“ od te, ki je v pravu Unije, zato da bi se z njo zajele tudi organizacije, ki oddajajo program po spletu ali z uporabo načina „simulcast“.

- 59 Tako kot Združeno kraljestvo tudi Republika Poljska med drugim poudarja, da trenutno nobeno skupno pravilo Unije RTV organizacijam ne priznava izključne pravice do retransmisije po žici.
- 60 Svet, Češka republika, Zvezna republika Nemčija in Združeno kraljestvo dodajajo, da bi priznanje izključne zunanje pristojnosti Unije kljub odsotnosti skupnih pravil Unije – ker se zadevni mednarodni sporazum le obrobno nanaša na skupek pravil, ki so bila postopno sprejeta na ravni Unije – privedlo do nedopustne razširitve področja uporabe člena 3(2) PDEU in bi poseglo v načelo prenosa pristojnosti.
- 61 Drugič, Svet, Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska in Združeno kraljestvo poudarjajo, da je bila s pravom Unije v korist RTV organizacij izvedena le minimalna, fragmentarna in pomožna uskladitev varstva drugih pravic intelektualne lastnine.
- 62 Tretjič, Svet, Republika Poljska in Združeno kraljestvo trdijo, da ureditev – v pravu Unije – avtorskih pravic in sorodnih pravic, ki niso pravice RTV organizacij, pri oceni obstoja skupnih pravil Unije na zadevnem področju v obravnavanem primeru nikakor ni upoštevana. V zvezi s tem opozarjajo na temeljno razliko med avtorsko pravico in pravicami navedenih organizacij, in sicer z zgodovinskega vidika ter tudi z vidika narave in predmeta varstva.
- 63 V teh okoliščinah naj okrepitev varstva, priznanega tem organizacijam, ne bi bila taka, da bi lahko vplivala bodisi na splošno ravnovesje varstva drugih imetnikov pravic intelektualne lastnine bodisi na izvajanje teh pravic s strani teh imetnikov.
- Presoja Sodišča
- 64 Prvi tožbeni razlog pravzaprav temelji na kršitvi člena 3(2) PDEU.
- 65 Najprej je treba opozoriti, da je med različnimi primeri izključne zunanje pristojnosti Unije iz te določbe v obravnavani zadevi upošteven le zadnji del stavka te določbe, ki ustreza položaju, v katerem sklenitev mednarodnega sporazuma „lahko vpliva na skupna pravila ali spremeni njihovo področje uporabe“.
- 66 V zvezi s tem je treba opozoriti, da izrazi, uporabljeni v tem zadnjem delu stavka, ustrezajo izrazom, s katerimi je Sodišče v točki 22 sodbe AETR (EU:C:1971:32) opredelilo naravo mednarodnih zavez, ki jih države članice ne smejo prevzeti zunaj institucionalnega okvira Unije, kadar so bila za uresničitev ciljev pogodbe sprejeta skupna pravila Unije.
- 67 Te izraze je treba torej razlagati ob upoštevanju pojasnil, ki jih je Sodišče zanje podalo v sodbi AETR (EU:C:1971:32) in v sodni praksi od te sodbe dalje.
- 68 V skladu s sodno prakso Sodišča je podano tveganje, da se z mednarodnimi zavezami vpliva na skupna pravila Unije ali spremeni njihovo področje uporabe, ki upravičuje izključno zunanjo pristojnost Unije, če te zaveze spadajo na področje uporabe teh pravil (glej v tem smislu sodbi AETR, EU:C:1971:32, točka 30, in Komisija/Danska, EU:C:2002:625, točka 82).
- 69 Ugotovitev takega tveganja ne predpostavlja popolnega ujemanja med področjem, ki ga zajemajo mednarodne zaveze, in tistim, ki ga zajema pravna ureditev Unije (glej v tem smislu mnenje 1/03, EU:C:2006:81, točka 126).
- 70 Kot je Sodišče že večkrat poudarilo, lahko take zaveze na področje uporabe skupnih pravil Unije vplivajo ali pa ga spremenijo tudi takrat, kadar spadajo na področje, ki je v velikem delu zajeto s takimi pravili (mnenje 2/91, EU:C:1993:106, točka 25; sodba Komisija/Danska, EU:C:2002:625, točka 82, in mnenje 1/03, EU:C:2006:81, točki 120 in 126).

- 71 Poleg tega države članice zunaj institucionalnega okvira Unije ne smejo prevzeti takih zavez, in sicer tudi če te niso v nasprotju s skupnimi pravili Unije (glej v tem smislu mnenje 2/91, EU:C:1993:106, točki 25 in 26, in sodbo Komisija/Danska, EU:C:2002:625, točka 82).
- 72 Navedene analize ne omajajo trditve Sveta, Kraljevine Nizozemske in Združenega kraljestva, ki izhajajo iz domnevno strožjega pojmovanja izključne zunanje pristojnosti Unije od uveljavitve Lizbonske pogodbe dalje.
- 73 Protokol (št. 25) o izvajanju deljenih pristojnosti, naveden v podporo tem trditvam, katerega edini člen določa, da „kadar Unija ukrepa na posameznem področju, zajema obseg izvajanja pristojnosti le elemente, ki jih ureja zadevni akt Unije, in torej ne zajema celotnega področja“, se namreč – kot izhaja iz njegovega besedila – nanaša izključno na člen 2(2) PDEU, in ne člen 3(2) PDEU. Zato natančneje določa, v kakšnem obsegu lahko Unija izvaja pristojnost, ki si jo deli z državami članicami in ki ji je bila dodeljena s pogodbami, in ne omejuje obsega izključne zunanje pristojnosti Unije v primerih iz člena 3(2) PDEU, kot je pojasnjen v zgoraj navedeni sodni praksi Sodišča.
- 74 Ob tem pa je treba poudariti, da ima Unija zgolj dodeljene pristojnosti in da je treba pristojnost, še zlasti izključno, utemeljiti z ugotovitvami iz konkretne analize razmerja med predvidenim mednarodnim sporazumom in veljavnim pravom Unije, iz katere izhaja, da bi lahko tak sporazum vplival na skupna pravila Unije ali spremenil področje njihove uporabe (glej v tem smislu mnenje 1/03, EU:C:2006:81, točka 124).
- 75 V skladu z načelom prenosa pristojnosti iz člena 5(1) in (2) PEU je zadevna stranka tista, ki mora za tako analizo priskrbeti elemente, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti izključni značaj zunanje pristojnosti Unije, na katerega se sklicuje.
- 76 Konkretno je treba najprej poudariti, da v izpodbijanem sklepu ni nobenega pojasnila glede vsebine pogajanj o prihodnji konvenciji Sveta Evrope o varstvu pravic RTV organizacij. Prav tako v njem niso opredeljeni elementi teh pogajanj, ki v skladu z njegovim členom 1(1) spadajo v pristojnost Unije, in elementi pogajanj, ki v skladu z njegovim členom 1(3) spadajo v pristojnost držav članic.
- 77 V teh okoliščinah je treba glede vsebine predvidenih pogajanj za namen te analize upoštevati priporočilo iz leta 2002, memorandum iz leta 2008 in poročilo iz leta 2010, ki jih je Komisija predložila v spis v podporo svojemu prvemu tožbenemu razlogu in glede katerih nobena stranka ni prerekala, da zagotavljajo upoštevne in najnovejše informacije v zvezi s tem.
- 78 V zvezi z zadevnim področjem v obravnavanem primeru je iz teh dokumentov Sveta Evrope razvidno, da je cilj zadevnih pogajanj sprejetje konvencije o varstvu sorodnih pravic RTV organizacij.
- 79 Kot izhaja iz Direktiv 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 in 2006/116, so te pravice v pravu Unije del usklajenega pravnega okvira, katerega namen je zlasti zagotoviti dobro delovanje notranjega trga in ki – z vključitvijo številnih razvojnih sprememb, povezanih s tehnološkimi izzivi, z novim digitalnim okoljem in z razvojem informacijske družbe – je vzpostavil sistem okrepljenega in enotnega varstva v korist RTV organizacij, kar zadeva njihove oddaje.
- 80 Iz tega sledi, da je varstvo sorodnih pravic teh organizacij, ki je predmet pogajanj v okviru Sveta Evrope, tisto področje, ki je upoštevno za to analizo.
- 81 Okoliščina, da je bil navedeni usklajeni pravni okvir vzpostavljen z različnimi pravnimi instrumenti, ki urejajo tudi druge pravice intelektualne lastnine, ne more vzbuditi dvoma o utemeljenosti takega pristopa.

- 82 Presoja tveganja za vpliv mednarodnih zavez na skupna pravila Unije ali spremembo področja njihove uporabe namreč ne bi smela biti odvisna od umetnega razlikovanja, ki temelji na obstoju ali neobstoju takih pravil v edinem pravnem instrumentu Unije.
- 83 Tako je med drugim Sodišče v točkah 27 in 29 sodbe Komisija/Francija (C-239/03, EU:C:2004:598) varstvo voda pred onesnaženjem, ki je bilo predmet mednarodnega sporazuma, obravnavanega v zadevi, v kateri je bila sprejeta ta sodba, štelo za „področje“, čeprav je bila upoštevna pravna ureditev Unije vsebovana v različnih pravnih instrumentih.
- 84 Ob tako določenem zadevnem področju je treba poudariti, da v skladu z različnimi odlomki memoranduma iz leta 2008, natančneje točkami 49, 52, 57 in 78, zadevna konvencija Sveta Evrope temelji na pravnem redu Unije, ki pretežno zajema področje materialnega prava intelektualne lastnine, zlasti tistega dela, ki zadeva RTV organizacije.
- 85 Kot priznavajo Svet in države članice, ki intervenirajo v njegovo podporo, so številni elementi predvidenih pogajanj, ki so omenjeni na seznamu, priloženemu k memorandumu iz leta 2008, dejansko že zajeti v skupnih pravilih Unije.
- 86 Na prvem mestu, Republika Poljska glede elementov, opredeljenih pod naslovom I tega seznama, trdi, da se lahko pojem „RTV organizacija“ v prihodnji zadevni konvenciji opredeli širše, in sicer tako, da zajame tudi organizacije, ki oddajajo program po spletu ali z uporabo načina „simulcast“.
- 87 Vendar pa – ne glede na to, ali se lahko v okviru novih digitalnih tehnologij s sklicevanjem na oddaje, ki se oddajajo bodisi po žici ali brezžično, iz členov 2 in 3(2)(d) Direktive 2001/29, členov 7(2) in 9(1)(d) Direktive 2006/115 ter člena 3(4) Direktive 2006/116 na področje uporabe skupnih pravil Unije na obravnavanem področju zajamejo tudi take RTV organizacije – vsekakor ni mogoče zanikati, kot trdi Komisija, da bi pogajanja, s katerimi naj bi se take RTV organizacije nekako vključile v področje prihodnje konvencije Sveta Evrope, zlasti tako, da bi se za potrebe te konvencije sprejela opredelitev „RTV organizacij“ s „tehnično nevtralnimi“ izrazi, kot se predlaga v točki 13 poročila iz leta 2010, horizontalno vplivala na področje uporabe skupka skupnih pravil Unije, ki se nanašajo na varstvo sorodnih pravic takih organizacij.
- 88 Na drugem mestu pa glede elementov, ki so opredeljeni pod naslovom II seznama, ki je priloga k memorandumu iz leta 2008, med strankami ni sporno, da so tisti elementi, ki se nanašajo na pravico do snemanja, pravico do reprodukcije, pravico do dajanja na voljo javnosti, pravico do distribucije, omejitve in izjeme od teh pravic, obdobje varstva teh pravic, obveznosti glede tehničnih ukrepov in obveznosti v zvezi s podatki za upravljanje s temi pravicami, zajeti s skupnimi pravili Unije in da lahko pogajanja o teh elementih vplivajo na področje uporabe teh skupnih pravil ali ga spremenijo.
- 89 Vendar pa se stranke ne strinjajo glede četrtega elementa, omenjenega pod tem naslovom II, to je glede pravice do retransmisije, pravice do javne priobčitve, varstva signalov pred njihovim oddajanjem in spoštovanja sorodnih pravic RTV organizacij.
- 90 Prvič, glede pravice do retransmisije Republika Poljska in Združeno kraljestvo trdita, da je bila s pravom Unije dosežena le minimalna uskladitev, saj ta v skladu s členom 8(3) Direktive 2006/115 zadeva izključno brezžično retransmisijo. Zadevna pogajanja pa lahko pripeljejo do tega, da se bo RTV organizacijam priznala izključna pravica do retransmisije tudi po žici, zlasti po internetu.
- 91 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se člen 8(3) Direktive 2006/115 ne nanaša na položaj, ki je primerljiv s položajem iz točk 18 in 21 mnenja 2/91 (EU:C:1993:106), v katerem Sodišče Uniji ni priznalo izključne pristojnosti, ker so tako določbe prava Unije kot določbe zadevne mednarodne konvencije določale minimalne zahteve. Ta določba namreč določa natančen vsebinski domet pravice do retransmisije v pravu Unije, in sicer tako, da jo omejuje na brezžično retransmisijo.

- 92 Kot zatrjuje Komisija, lahko pogajanja v okviru Sveta Evrope, s katerimi se želi, kot izhaja iz točke 54 memoranduma iz leta 2008, ta pravica razširiti na retransmisijo po žici ali po internetu, zato spremenijo področje uporabe skupnih pravil Unije na področju pravice do retransmisije.
- 93 Poleg tega, kot opozarja tudi Komisija, je pravica RTV organizacij na področju retransmisije po žici kot taka že delno zajeta s skupnimi pravili Unije, in sicer zaradi medsebojne povezanosti različnih pravic intelektualne lastnine teh organizacij, ki so urejene s pravom Unije. Kot je Sodišče odločilo v sodbi *ITV Broadcasting in drugi* (C-607/11, EU:C:2013:147), namreč izključna pravica do javne priobčitve, ki v skladu s členom 3(1) Direktive 2001/29 pripada RTV organizacijam, ki opravljajo prizemno televizijsko retransmisijo za oddaje, zaščitene z avtorsko pravico, zajema izključno pravico do odobritve ali prepovedi retransmisije takih del po internetu s strani druge organizacije.
- 94 Drugič, glede pravice do javne priobčitve Svet in več držav članic, ki so intervenirale v njegovo podporo, trdijo, da lahko zadevna pogajanja presežejo pravni red Unije tako, da drugače kot člen 8(3) Direktive 2006/115 razširijo področje uporabe te pravice, tako da zajema javno dostopne kraje brez plačila vstopnine.
- 95 V zvezi s tem je treba kljub vsemu ugotoviti, kot je to storila Komisija, da niti memorandum iz leta 2008 niti poročilo iz leta 2010 ne vsebujeta navedb v tem smislu in da niti Svet niti države članice intervenientke niso priskrbeli nobenega elementa v podporo teh navedb.
- 96 Nasprotno, v skladu s priporočilom iz leta 2002 ter zlasti točko (f) pod razdelkom „Pravice, ki se dodelijo“, ki je priloga k temu priporočilu, in točko 24 preambule tega priporočila se področje uporabe pravice do javne priobčitve določi v skladu s členom 13(d) Rimske konvencije, ki to področje omejuje na javno dostopne kraje ob plačilu vstopnine.
- 97 Tretjič, v zvezi z varstvom signalov pred njihovim oddajanjem Svet in več držav članic, ki so intervenirale v njegovo podporo, pravilno opozarjajo, da RTV organizacije v skladu z veljavnim pravom Unije ne uživajo varstva signalov kot takih, zadevna pogajanja pa lahko v skladu s točkami od 41 do 43 in 54 memoranduma iz leta 2008 in točko 14 poročila iz leta 2010 privedejo do vzpostavitve takega varstva zaradi možnosti nepooblaščenega prilastitve ali izkoriščanja omenjenih signalov.
- 98 Vendar bi ena od rešitev, ki jo je izpostavila Komisija in ki je v skladu s točko 43 memoranduma iz leta 2008 vredna razmisleka, to je razširitev pojma „oddaje“ na signale pred oddajanjem tako, da bi se zadnji navedeni vključili v področje varstva različnih pravic RTV organizacij, nedvomno lahko horizontalno spremenila področje uporabe skupnih pravil Unije na zadevnem področju.
- 99 V zvezi z drugimi mogočimi rešitvami, ki so bile navajane pred Sodiščem, kot je vzpostavitev *sui generis* pravnega varstva signalov pred njihovim oddajanjem ali uporaba določb o varstvu tehničnih ukrepov zanje, je treba ugotoviti, da – ker se memorandum iz leta 2008 in poročilo iz leta 2010 nanje ne sklicujeta in ker Svet ter države članice intervenientke svojih trditev niso podprli z nobenim elementom – se v tej fazi zdijo te rešitve hipotetične in jih torej ni mogoče upoštevati pri določitvi izključnega ali deljenega značaja pristojnosti Unije v obravnavani zadevi.
- 100 Četrtoč, v zvezi s spoštovanjem sorodnih pravic RTV organizacij Svet in več držav članic, ki so intervenirale v njegovo podporo – ne da bi prerekali, da so sankcije in pravna sredstva za primer kršitve teh pravic v pravu Unije urejeni v členu 8 Direktive 2001/29 in z vsemi skupnimi pravili v Direktivi 2004/48 – vseeno trdijo, da lahko zadevna pogajanja, drugače kot v pravni ureditvi Unije, privedejo do naložitve obveznosti pogodbenicam, da sprejmejo kazenske sankcije za primere teh kršitev.

- 101 Vendar pa je treba ugotoviti, kot je to storila Komisija, da niti memorandum iz leta 2008 niti poročilo iz leta 2010 ne vsebujeta navedb v tem smislu in da trditve iz prejšnje točke niso bile podprte z nobenim elementom v zvezi s prihodnjimi pogajanjmi v okviru Sveta Evrope.
- 102 Iz zgornje analize izhaja, da vsebina pogajanj za konvencijo Sveta Evrope o varstvu sorodnih pravic RTV organizacij, kot je določena s priporočilom iz leta 2002, memorandumom iz leta 2008 in poročilom iz leta 2010, spada na področje, ki je pretežno zajeto s skupnimi pravili Unije, in da lahko ta pogajanja vplivajo na skupna pravila Unije ali spremenijo področje njihove uporabe. Zato ta pogajanja spadajo v izključno pristojnost Unije.
- 103 Iz tega sledi, da je bil izpodbijani sklep sprejet v nasprotju s členom 3(2) PDEU.

Drugi, tretji in četrti tožbeni razlog

- 104 Ker je bil prvi tožbeni razlog utemeljen, je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen, ne da bi bilo treba preizkusiti preostale tožbene razloge, ki jih Komisija navaja v podporo svoji tožbi.

Stroški

- 105 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Ker Svet s svojimi razlogi ni uspel in ker je Komisija predlagala, naj se mu naloži plačilo stroškov, se mu naloži plačilo stroškov. V skladu s členom 140(1) Poslovnika, v skladu s katerim države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške, Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska, Združeno Kraljestvo in Parlament nosijo vsak svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Sklep Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 19. decembra 2011 o sodelovanju Evropske unije in njenih držav članic pri pogajanjih o Konvenciji Sveta Evrope o zaščiti pravic radiodifuznih organizacij se razglasi za ničen.**
- 2. Svetu Evropske unije se naloži plačilo stroškov.**
- 3. Češka republika, Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Nizozemska, Republika Poljska, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Evropski parlament nosijo vsak svoje stroške.**

Podpisi